

På Hjemveg

Juli 2026

«Smak og se at Herren er god.»

Salme 34:9

På Hjemveg

Utgis av Evangelisk Luthersk Misjonslag (ELM).

- Misjonsorganisasjon ble grunnlagt høsten 2004.
- Den er et åndelig hjem og et arbeidslag for kristne venner som ønsker å utbre Bibelens budskap i Norge og på misjonsmarken.
 - Organisasjonen har arbeid i Norge og Peru.
- Arbeidet grunnes på Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og nedfelt i den evangelisk-lutherske trosbekjennelse og den rosenianske tradisjon.
- Misjonslaget ønsker å vandre på de gamle stier, slik at det evige frelsesord, gitt oss i Bibelen, om Jesus Kristus og ham korsfestes, må være sentrum og alfa og omega i Ordets utleggelse. Alle andre emner som Skriften og menneskelivet viser fram for oss, bør sees i lys av en sterk og klar forkynnelse av ordet om korset.

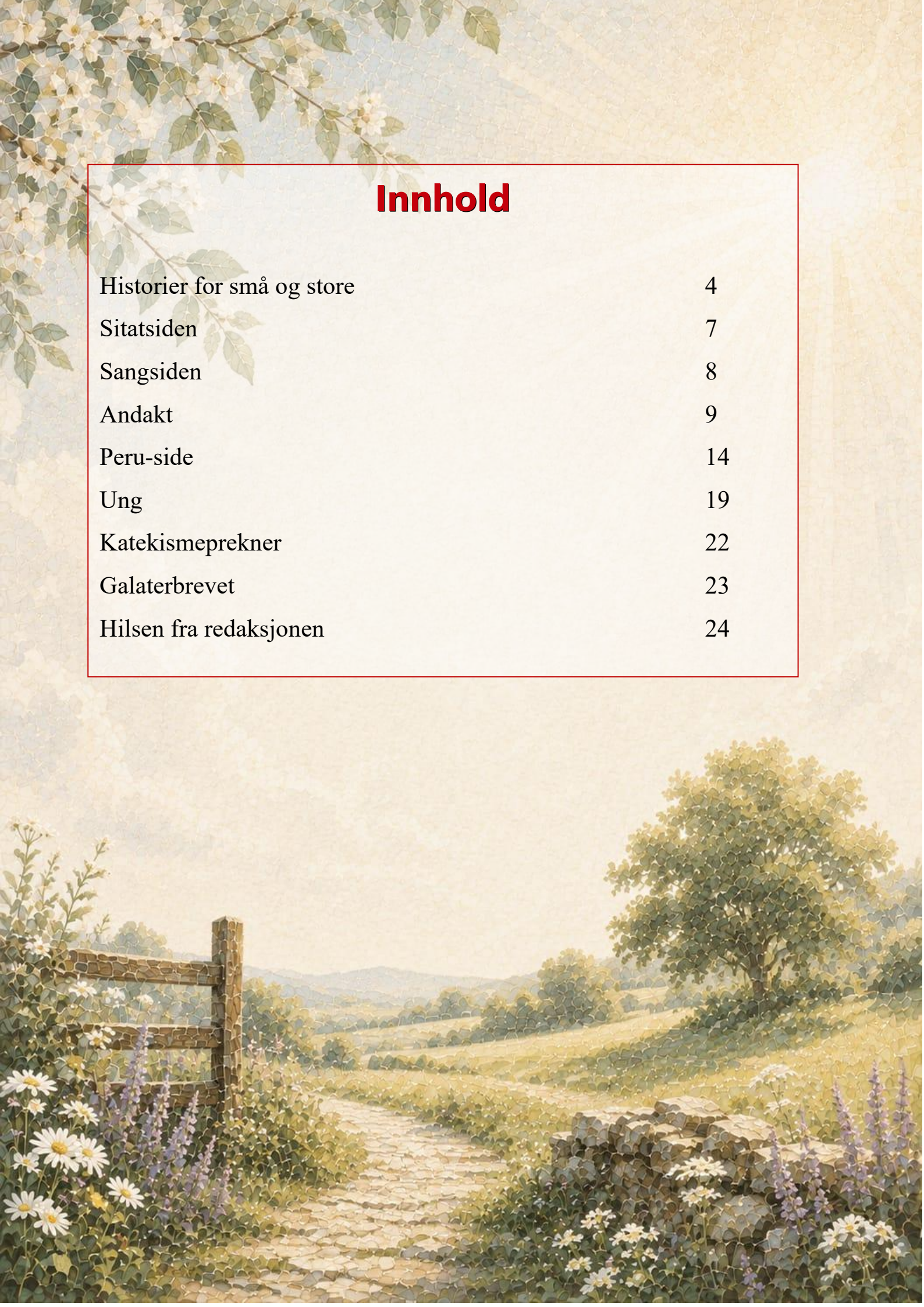
Hjemmeside for ELM: www.misjonslaget.no

Hovedkonto ELM: 1638.21.01514

Vipps: 119348.

Redaksjonen:

Jan Oskar Butterud, Thomas Klavenæs, Rode Malerød,
Birgitte Klavenæs og Birger Mangelrød

Innhold

Historier for små og store	4
Sitatsiden	7
Sangsiden	8
Andakt	9
Peru-side	14
Ung	19
Katekismeprekner	22
Galaterbrevet	23
Hilsen fra redaksjonen	24

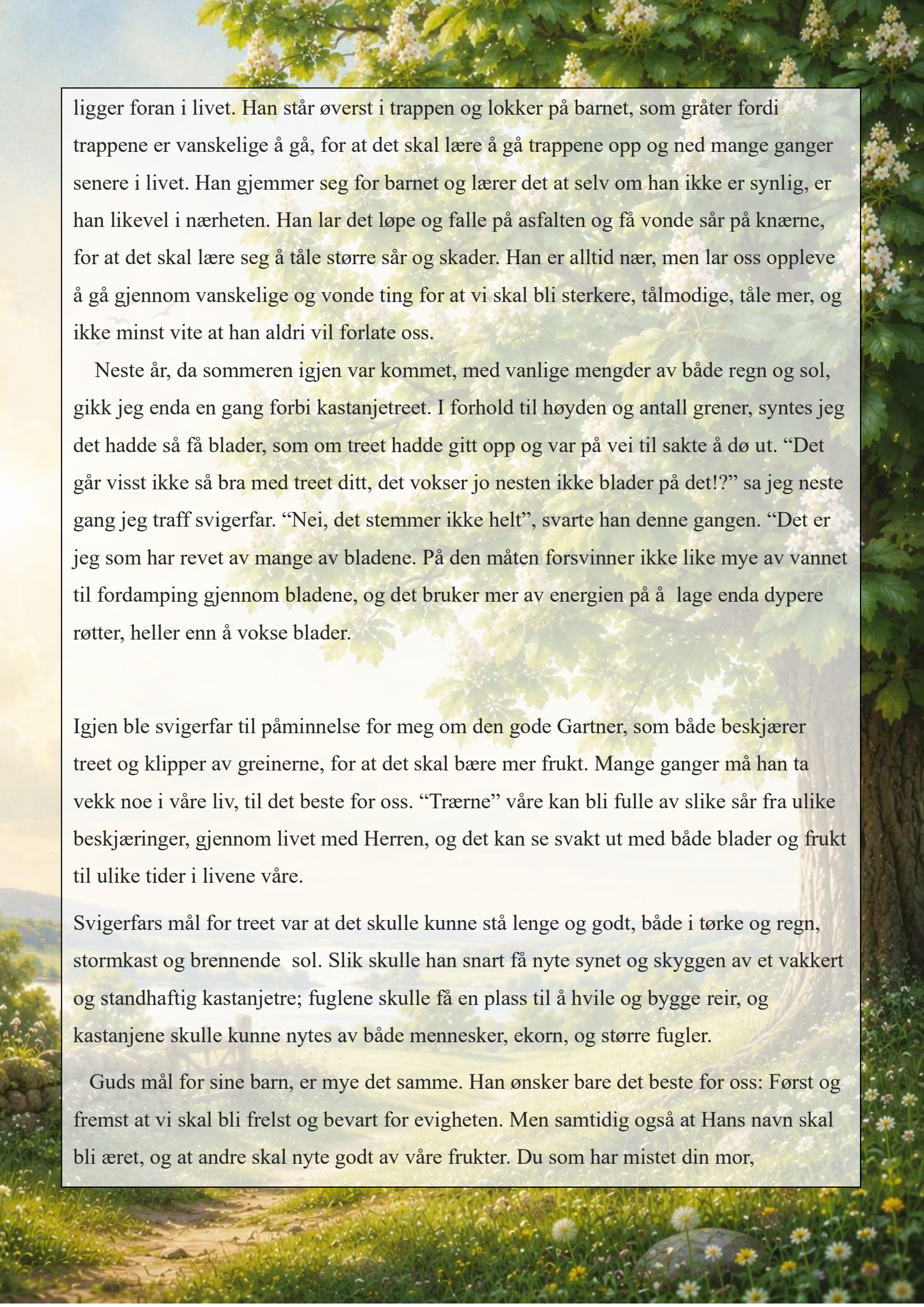
Historier for små og store

Kastanjetreet

Svigerfaren min kjøpte seg for noen år siden et ungt kastanjetre som han plantet langs veien til tunet sitt. Han hadde snakket om å skaffe seg et slikt tre i flere år, og nå var det endelig kommet på plass. Det stod en god meter over bakken; ikke helt rett i stammen, men det var ikke vanskelig å tenke seg hvordan det kunne se ut i voksen størrelse. Jeg gikk ofte forbi treet, og så for meg hvor stort treet kunne bli med årene.

Du husker kanskje at det var et par virkelig tørre og varme somre for noen år siden? En av disse kom ikke lenge etter at treet var kommet i jorda, og det viste seg på treet. De få bladene det hadde klarte å vokse fram på vårparten var virkelig tørre, og hang blasst ned mot bakken. Jeg forstod godt at det hang slik med bladene, men jeg kunne ikke forstå hvorfor svigerfar ikke vannet rundt det nyplantede treet. “Har du glemt kastanjetreet du kjøpte?”, spurte jeg ham. “Å, nei”, svarte han, og smilte lurt. Han skjønnte nok godt hva jeg tenkte på, men sa ikke mer. “Ja, skal du vanne det, eller? Det var jo trist om det skulle gå dukken i denne tørken, og treet var vel ikke akkurat gratis heller?”, sa jeg, og jeg tenkte vel innerst inne at han ikke brydde seg om treet sitt i det hele tatt. “Nei, å vanne er det siste jeg skal gjøre!”, svarte han. “Hvis jeg vanner nå, så kan treet nytte vannet til å vokse oppover og lage blader. Dersom røttene ikke får vokse dypt nok til å finne en god vannkilde, vil treet kunne visne ved neste tørke. Da må jeg i tilfelle kjøpe et nytt tre, og det har jeg ikke planer om!».

Da jeg gikk forbi det stakkarslige kastanjetreet, noen dager senere, slo det meg at slik er det jo også med Guds barn. Jeg har selv stått som kastanjetreet gjorde, og det har kanskje du óg. Noen står slik i uker, måneder og kanskje flere år, og både du selv og andre kan lure på hvorfor Gud ikke vanner og nærer. Hvorfor han istedenfor vekst, trivsel, og gode dager, gir tørke, motgang og håpløshet. Men bak tørken, motgangen og alt det vonde, står Skaperen og følger nøye med på barnet sitt. Han elsker sitt barn, og vet akkurat hva det trenger for å vokse seg sunt og godt, så det skal tåle alt som

ligger foran i livet. Han står øverst i trappen og lokker på barnet, som gråter fordi trappene er vanskelige å gå, for at det skal lære å gå trappene opp og ned mange ganger senere i livet. Han gjemmer seg for barnet og lærer det at selv om han ikke er synlig, er han likevel i nærheten. Han lar det løpe og falle på asfalten og få vonde sår på knærne, for at det skal lære seg å tåle større sår og skader. Han er alltid nær, men lar oss oppleve å gå gjennom vanskelige og vonde ting for at vi skal bli sterkere, tålmodige, tåle mer, og ikke minst vite at han aldri vil forlate oss.

Neste år, da sommeren igjen var kommet, med vanlige mengder av både regn og sol, gikk jeg enda en gang forbi kastanjetreet. I forhold til høyden og antall grener, syntes jeg det hadde så få blader, som om treet hadde gitt opp og var på vei til sakte å dø ut. “Det går visst ikke så bra med treet ditt, det vokser jo nesten ikke blader på det!?” sa jeg neste gang jeg traff svigerfar. “Nei, det stemmer ikke helt”, svarte han denne gangen. “Det er jeg som har revet av mange av bladene. På den måten forsvinner ikke like mye av vannet til fordamping gjennom bladene, og det bruker mer av energien på å lage enda dypere røtter, heller enn å vokse blader.

Igjen ble svigerfar til påminnelse for meg om den gode Gartner, som både beskjærer treet og klipper av greinerne, for at det skal bære mer frukt. Mange ganger må han ta vekk noe i våre liv, til det beste for oss. “Trærne” våre kan bli fulle av slike sår fra ulike beskjæringer, gjennom livet med Herren, og det kan se svakt ut med både blader og frukt til ulike tider i livene våre.

Svigerfars mål for treet var at det skulle kunne stå lenge og godt, både i tørke og regn, stormkast og brennende sol. Slik skulle han snart få nyte synet og skyggen av et vakkert og standhaftig kastanjetre; fuglene skulle få en plass til å hvile og bygge reir, og kastanjene skulle kunne nytes av både mennesker, ekorn, og større fugler.

Guds mål for sine barn, er mye det samme. Han ønsker bare det beste for oss: Først og fremst at vi skal bli frelst og bevart for evigheten. Men samtidig også at Hans navn skal bli æret, og at andre skal nyte godt av våre frukter. Du som har mistet din mor,

far, søster eller bror, har kanskje fått gi trøst og håp til en som opplevde det samme, men som var på vei til å miste motet. Du som er deprimert eller har angst, har kanskje fått gi et vitnesbyrd til andre om Han som er opphavet til glede og fred, og slik latt noen få søke ly for druknende regnvær eller stikkende sol. Du som er fysisk eller psykisk syk, du som er arbeidsløs, du som er alene som kristen - Gud har en vilje med alt for den som er hans barn, og han vet råd for å bruke det til det gode. Hvor mange mennesker leser vi ikke om i Bibelen som har stått i mange tunge situasjoner, lidd tap og nederlag. Av dette kan vi få trøst, mot og håp til å fortsette den gode kampen, på vei mot vårt gode hjem, himmelen.

Så vil jeg til slutt dele et avsnitt som har vært til stor trøst for meg. Sett ditt eget navn inn, les det, og la Herren trøste deg! Hebreerne 12, 5-14:

[5] Og dere har glemt den formaningen som taler til dere som til barn: Min sønn! forakt ikke Herrens tuktt, og mist ikke motet når du blir refset av ham. [6] For den Herren elsker, den tukter han, og han hudstryker hver sønn som han tar seg av. [7] Det er for tukdens skyld dere tåler lidelser. Gud handler med dere som med sønner. For hvem er vel den sønn som hans far ikke tukter? [8] Men hvis dere er uten tuktt, som alle har fått sin del av, da er dere uekte barn, og ikke sønner. [9] Dessuten: Vi hadde våre jordiske fedre til å tukte oss, og vi hadde ærefrykt for dem. Skal vi da ikke mye mer bøye oss for åndenes Far, så vi kan leve? [10] For de tuktet oss jo bare for en kort tid slik som de fant det rett og riktig. Men han tukter oss til vårt gagn, for at vi skal få del i hans hellighet. [11] All tuktt synes vel, mens den står på, ikke å være til glede, men til sorg. Men siden gir den dem som ved dette er blitt oppøvd, rettferdighets salige frukt. [12] Rett derfor opp de slappe hender og de svake knær! [13] La deres føtter gå på rette veier, så det halte ikke vris av ledd, men heller blir helbredet. [14] Jag etter fred med alle, og etter helliggjørelse. For uten helliggjørelse skal ingen se Herren.

Sitatsiden

De beste mennesker og de værste kjeltringer blir tatt til nåde hos Gud akkurat på samme måten. De går fallitt på seg selv og alt sitt eget, og så tar de sin tilflukt til Jesus, som døde for dem.

Den som tror på Jesus er alltid kledd i hans rettferdighet, sier evangeliet. Om den troende er sterk eller svak, om han kjenner og opplever åndens kraft i sitt liv-eller han går gjennom anfektelsens dype daler og kjenner dommen i sitt hjerte, så er han like rettferdig for Gud. I sterke og svake stunder har du samme nåde, du som har blikket vendt mot ham i tro. Slik sier evangeliet.

Carl Fredrik Wisløff. Lyset skinner i mørket. Lunde forlag og bokhandel A/S Oslo 1976 S. 93 og 94.

... lovet være Gud, Jesus går stadig inn til en syndig mann.

Gud lar det nye menneske leve ved det velsignede evangelium, som bevitner for meg at Jesus elsket syndere og er dødfor oss. Han styrker den nye menneske ved bibellesing og bønn, ved samfunn med de hellige, ved åndens tuktt og kraft.

Kilde: Carl Fr. Wisløff. ordet om korset. A/S Lunde & Co's Forlag. Oslo. 1973 S. 168

=

Sangsiden

**Jeg vandret så sorgfull i tårenes dal. Så dyp var min smerte, så bitter min kval.
Da steg deg fra hjertet en bønn uten ord, til Ham som er nådig om synd den er
stor.**

***Refreng: Å Herre. Hør min bønn. Og la meg få skue din elskede sønn som døde på
korset og utgjød sitt blod. Ja la meg kun søke i Kristus min ro.***

**2: Jeg levde så lykkelig i gledenens sal. Og glemte min vandring i tårenes dal. I
sjelen jeg følte min fromhet og tro. Men glemte på klippen å bygge og bo.**

**3: La alltid i Jesus meg finne min trøst. Og la meg få se mine lenker er løst. La
Kristus i sjelen ved troen få bo. La ingen bort rive den frelsen tro.**

Dagfinn Sandal

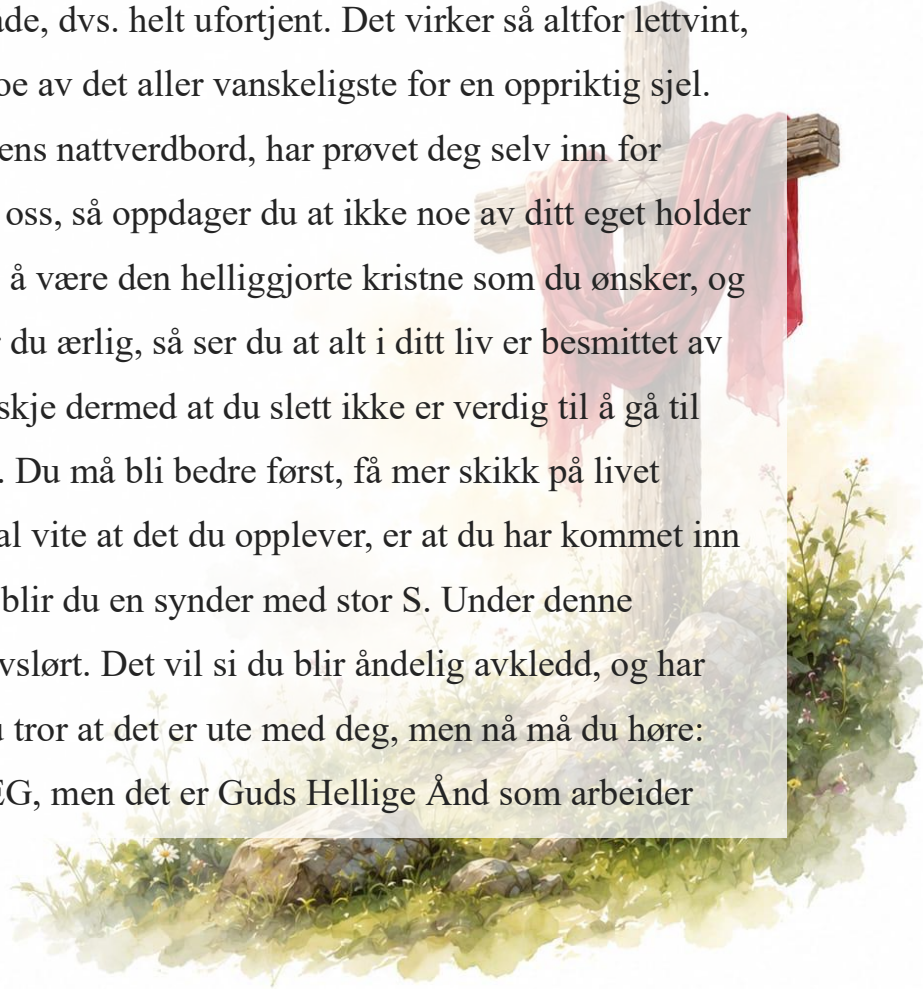
Andakt

Noen fra redaksjonen var på nattverdmøte i vår. Møtet var så oppbyggelig at vi spurte predikanten om å få talen på trykk. Den står nedenunder.

Nattverdmøte Kvelde 05.05.2026

Tekst: Hebr. 10, 19–23. Frimodighet i Jesu blod.

Hva er det som samler oss i kveld? Det er intet mindre enn Jesu Kristi hellige legeme og Jesu Kristi hellige blod. Tenkte du over det da du kom hit i kveld? Så spør jeg deg: Er det her du har din frimodighet inn for Gud, i Jesu blod alene? Eller er din frimodighet avhengig av hvordan det lykkes for deg ditt kristenliv? Dette er alvorlig, kjære venn. Her må enhver prøve seg selv. For du og jeg har etter naturen så lett for å blande vår helliggjørelse inn i frelses spørsmålet. Det er så inngrodd i oss at vi må bidra med noe selv. Det er som om alt inne i oss stritter imot det å ta imot nåden som nåde, dvs. helt ufortjent. Det virker så altfor lettvin, men erfaringen viser at det er noe av det aller vanskeligste for en oppriktig sjel. Når du, som i kveld går til Herrens nattverdbord, har prøvet deg selv inn for Herrens ansikt, slik Ordet lærer oss, så oppdager du at ikke noe av ditt eget holder mål inn for Gud. Du klarer ikke å være den helliggjorte kristne som du ønsker, og som Guds lov krever av deg. Er du ærlig, så ser du at alt i ditt liv er besmittet av syndefallets gift. Du tenker kanskje dermed at du slett ikke er verdig til å gå til Herrens bord, slik som du er nå. Du må bli bedre først, få mer skikk på livet ditt. Du som har det slik, du skal vite at det du opplever, er at du har kommet inn under Guds ransakende lys. Da blir du en synder med stor S. Under denne lyskasteren blir du fullstendig avslørt. Det vil si du blir åndelig avkledd, og har ingenting å si til ditt forsvar. Du tror at det er ute med deg, men nå må du høre: Det er sant at det er ute med DEG, men det er Guds Hellige Ånd som arbeider

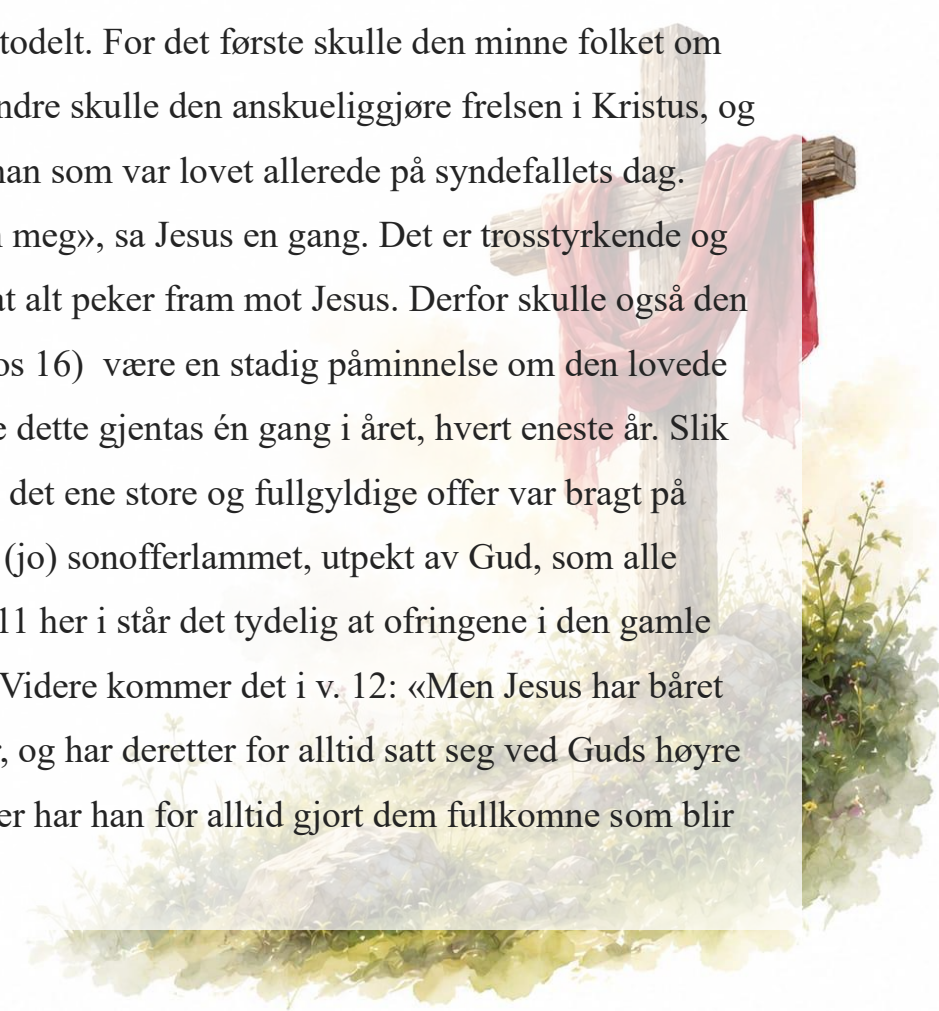

med deg for å føre deg til Frelseren. Han vil liksom legge deg i Jesu fang, og la deg få hvile i det fullbrakte forsoningsverk alene.

Vi husker sikkert hva Jesus sa i sin avskjedstale om hva som var Åndens oppgave: Joh. 16, 13-14: «Når han kommer, sannhetens Ånd, skal han veilede dere til hele sannheten....». Neste vers lyder: «Han skal herliggjøre meg, for han skal ta av mitt og forkynne det for dere.» Ja, det er nettopp det som er Åndens gjerning, nemlig å overbevise deg og meg om at det kun er ett sted vi kan ha frimodighet inn for Gud, og det er i JESU BLOD. Akkurat slik som vi leste i Hebr. 10,19. Jesus har åpnet veien inn til Guds hjerte. For hvem? For fortapte syndere som har gått konkurs i sitt kristenliv. Da blir det som som det står i sangstrofen: «Meg til frelse jeg intet vet, uten deg Guds Lam. Ene i din rettferdighet skjules all min skam.»

Videre står det i Hebr 10, vers 21: «Og vi har en stor prest over Guds hus.» Dette kapittelet i Hebreerbrevet begynner med å understreke betydningen av loven om offertjenesten, og dens hensikt. Den kunne med alle dens ofringer, ikke bortta synder (v. 4). Nei, det kunne den ikke, og det var heller ikke denne lovens hensikt. Hensikten var todelt. For det første skulle den minne folket om deres synder (v. 3) og for det andre skulle den anskueliggjøre frelsen i Kristus, og peke fram mot denne Frelser; han som var lovet allerede på syndefallets dag. «Loven og profetene vitner om meg», sa Jesus en gang. Det er trosstyrkende og godt å få lese Bibelen i lys av at alt peker fram mot Jesus. Derfor skulle også den store forsoningsdagen (jf. 3 Mos 16) være en stadig påminnelse om den lovede Frelser. I den gamle pakt skulle dette gjentas én gang i året, hvert eneste år. Slik skulle det fortsette helt fram til det ene store og fullgyldige offer var bragt på Golgata av Jesus selv. Han var (jo) sonofferlammet, utpekt av Gud, som alle ofringene pekte fram mot. I v. 11 her i står det tydelig at ofringene i den gamle pakt ikke kunne bortta synder. Videre kommer det i v. 12: «Men Jesus har båret fram ett eneste offer for synder, og har deretter for alltid satt seg ved Guds høyre hånd.» I v.14: »For med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget.»

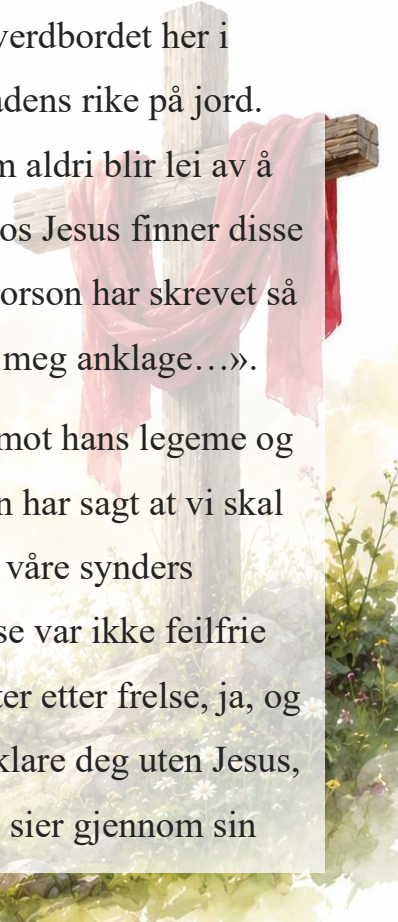

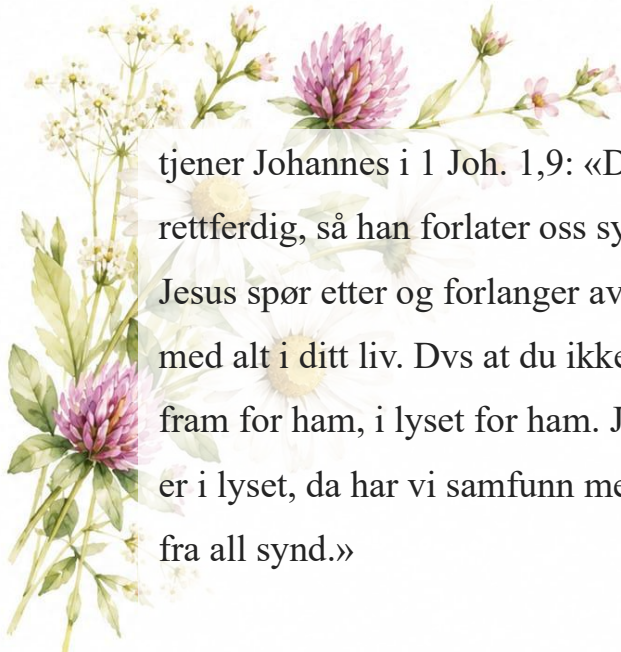
Slik ser Gud det, og slik regner han med sin Sønn. Tenk, dette rådet var fattet fra evighet av. Måtte vi alle be om Åndens lys til å få et gløtt inn i dette store under, for det er bare der sjelen kan finne hvile og få visshet.

Det sto at vi skal få lov til å komme med frimodighet. Hvordan går det an når vi kjenner på synden som henger så fast ved oss? Det går an fordi den hellige Gud har fått det han krever i sin lov; at den som synder skal dø. Jesus døde med all verdens synder lagt på seg, som om han var den eneste synderen i verden. Slik ser Gud det (2 Kor. 5,21). Derfor kan du som kjenner deg ussel, urein og uverdigg, men som lengter etter Jesus, få synge med i sangverset til Fredrik Wisløff: «Gud være lovet, min sjel er frelst i kraft av blodet, av blodet! Nå kan du byde meg hva som helst, Jeg velger blodet. Min sorte drakt er blitt snøhvit skrud, Og jeg står hellig og ren for Gud i kraft av blodet, av blodet.»

På blodets regning skal du få møte Gud på dommens dag, og dermed bli frikjent. Du skal få høre disse velsignede ord av Jesu egen munn: «Kom hit, dere som er velsignet av min Far. Arv det riket som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt.» Ja, venner, vi har en levende Frelser som i denne stund sitter ved Faderens høyre hånd i himmelen og ber for oss som er samlet rundt nattverdbordet her i kveld. Han gleder seg over hver eneste sjel som lever i dette nådens rike på jord. Hver og en er en lønn for hans smerte. Det er de Guds barn som aldri blir lei av å høre om blodet som rant for våre synder. Der, ved korsets fot hos Jesus finner disse sjeler alltid sitt fristed, der hvor ingen anklager kan nå dem. Brorson har skrevet så fint om dette fristedet i sangen på nr. 259, vers 1-3: «Hvem vil meg anklage...».

I kveld er vi samlet for å minnes vår dyrebare Frelser, og ta imot hans legeme og blod i nattverden. Jesus selv har innstiftet dette måltidet, og han har sagt at vi skal nyte det til minne om ham, og som et pant og en forsikring om våre synders forlatelse. Dette måltid har Jesus innstiftet for sine venner. Disse var ikke feilfrie mennesker, men syndere som har fått se sin synd, og som lengter etter frelse, ja, og som ikke kan greie seg uten Jesus. Er du en slik som ikke kan klare deg uten Jesus, så er du velkommen til dette måltidet. Jesus selv innbyr deg og sier gjennom sin

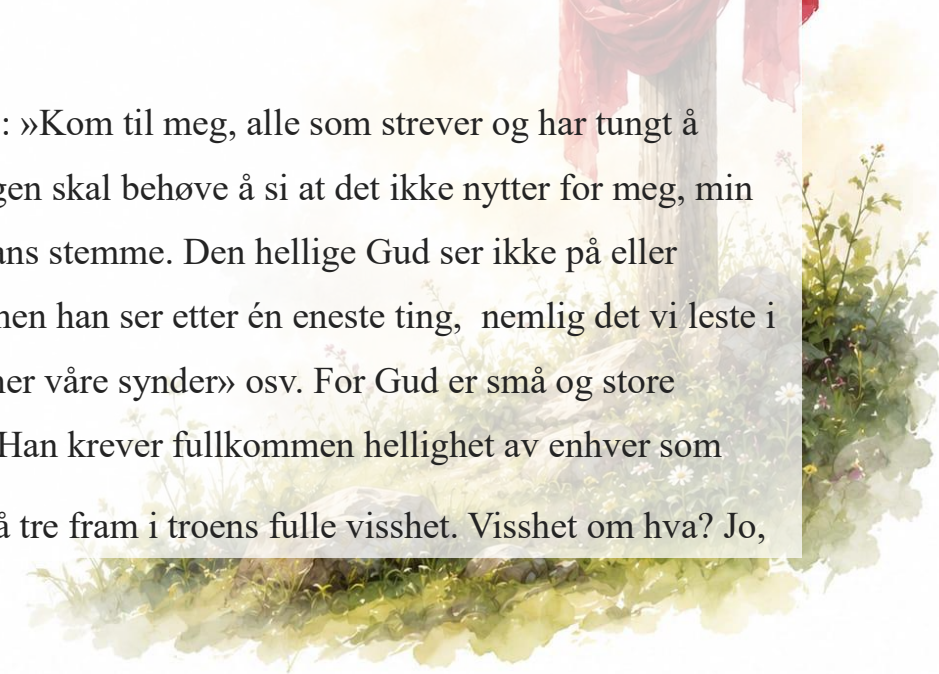
tjener Johannes i 1 Joh. 1,9: «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.» Det Jesus spør etter og forlanger av dem som skal være hans, er at du vandrer i lyset med alt i ditt liv. Dvs at du ikke forsøker å skjule noe for Gud, men bringer alt fram for ham, i lyset for ham. Joh. 1,7: «Men dersom vi vandrer i lyset, liksom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod, renser oss fra all synd.»

Derfor kan du ikke leve i mørket med uoppgjort synd, og samtidig tro at du kan ha samfunn med Jesus, for han er jo bare lys. Derfor formanes vi til å vandre i lyset, liksom han er i lyset. Det er veien til samfunn med Jesus.

Jesus innbyr syndere som lever i lyset å komme til nattverdbordet. Skulle derimot du være her, som har synder du ikke vil bekjenne, så er det bedre at du sender brødet og vinen forbi, for ellers spiser og drikker du deg selv til doms, sier Skriften.

Hvordan kan vi være så tåpelige og tro at vi kan skjule noe for Gud, han som ser like inn til motivet bak handlingene våre? Nei, min venn, lev i lyset, så skal du få komme til Gud med alt du sliter med - hva det enn måtte være - og da er du velkommen til nattverdbordet. «Å, si det til Jesus, han kjenner deg så vel «står det i ei sangstrofe, og det er sant. Jesus kjenner deg, og vil så inderlig gjerne hjelpe deg. Han venter på at du skal bringe alt fram for ham, og si det akkurat som du har det.

Han sier jo selv i Matt. 11,28: »Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, jeg vil gi dere hvile.» Ingen skal behøve å si at det ikke nytter for meg, min synd er for stor. Nei, det er satans stemme. Den hellige Gud ser ikke på eller bedømmer syndens størrelse, men han ser etter én eneste ting, nemlig det vi leste i 1 Joh. 1,9: «Dersom vi bekjenner våre synder» osv. For Gud er små og store synder like fordømmelige, for Han krever fullkommen hellighet av enhver som Tenk, venner, vi skal få lov til å tre fram i troens fulle visshet. Visshet om hva? Jo,

visshet om at vi får leve i syndenes forlatelse hver dag livet ut. Hvordan er det mulig? Jo, det er mulig fordi HAN som ga løftet er trofast. Han kan ikke lyve. Vi trenger å be Den hellige Ånd må hjelpe oss til å ha blikket festet på Jesus, for det er bare da vi kan ha frimodighet.

Så vil vi også oppmuntre hverandre til å se fram mot den dagen når Jesus kommer og henter sine hjem til det himmelske bryllupsmåltid. Da skal bruden få skue sin himmelske brudgom og se ham som han er, og vi skal bli ham lik. Tenk, hvilken dag, hvilken dag!

Reidar Heian

Peru-side

Hei kjære misjonsvenner! Jeg, Rode Malerød, ville sende dere en hilsen fra Arequipa. Nå er det sommer og mange av dere som har feire i Norge. Håper dere nyter dagene! Her i Arequipa er det vinter. Årstidene er jo motsatt her enn i Norge. Juni måned var ganske kald, men nå er det varmere igjen. Noe kaldt på kvelden og natten, men på dagen steker solen.

Ellers står det bra til med oss seks. Vi har travle dager, med mye å stå i.

Innimellom lengter vi etter et pusterom. Samtidig er vi så takknemlige til Gud for at vi får stå i et arbeid hvor jobben og livet vårt er å peke på Jesus, vår Frelser!

Det er så stort! Vi føler ofte vi ikke strekker til, eller at vi kanskje burde gjøre ting på en annen måte, men vår bønn er at Gud må lede oss og bruke oss slik Han ønsker.

Jeg hadde andakt for lærerstaben på Minne Marte i forrige uke. Vær gjerne med og be for dem! Jeg har fått ha flere gode samtaler med flere av dem de siste 2 årene. Det er flere av dem som spør mange spørsmål og er interessert i å lære mer om denne Jesus som de får høre om her på skolen. De fleste har hørt om Gud og om Jesus i oppveksten og i den katolske kirken. De tror de vet hvem Han er. Men etter å ha hørt Guds Ord gjennom andakter og Bibelstudie som vi har med dem her på skolen, så bekjenner de at dette er annerledes. Og de har lyst til å høre mer. Jeg hadde lyst til å dele andakten som jeg hadde med dem, også med dere:

Ser du hans kjærlighet?

Visste dere at Bibelen forteller en av de sterkeste kjærlighetshistoriene som finnes? Men det er ikke en historie om to mennesker som elsket hverandre gjensidig. Det er en helt annen kjærlighetshistorie.

Vi finner den i Hoseas bok.

Gud sier til profeten Hosea at han skal gifte seg. Men ikke med en kvinne som elsker ham eller har et godt rykte. Gud ber ham gifte seg med en prostituert.

Kvinnen het Gomer. Hosea adlyder Gud, gifter seg med henne, og de får tre barn

sammen.

Men så skjer det utenkelige.

Gomer forlater mannen sin og går tilbake til sitt gamle liv.

Stopp litt opp og tenk over det.

Hun hadde en mann som elsket henne. Hun hadde et hjem – hun slapp å gå og være bekymret over hvor hun skulle finne ly for neste natt og neste dag. Hun hadde trygghet. Hun hadde mat. Hun hadde en familie. Hun trengte ikke lenger bekymre seg for hvordan hun skulle overleve.

Likevel velger hun å forlate alt sammen og vende tilbake til det livet Gud hadde reddet henne ut av.

I Hosea 3,1 sier Gud igjen til Hosea:

«Gå igjen bort og elsk en kvinne som er elsket av sin venn og likevel bryter ekteskapet.»

Gud ber Hosea om noe som må ha vært utrolig vanskelig.

Han skal gå og lete etter sin kone.

Vi vet ikke om Hosea visste hvor hun var. Kanskje visste han verken hvilken by eller hvilket hus hun befant seg i. Men én ting visste han: Hun var hos en annen mann.

Er dette en vakker kjærlighetshistorie mellom to mennesker?

Nei.

Her møter vi en kvinne som fikk kjærlighet, omsorg og trygghet, men som likevel valgte å vende tilbake til sitt gamle liv.

Bibelen forteller oss ikke mye om Gomers bakgrunn.

Vi vet ikke hvordan barndommen hennes var. Vi vet ikke hvilke sår hun bar på, eller hvorfor hun endte som prostituert. Kanskje hadde livet hennes vært fullt av smerte og skuffelser. Kanskje tenkte hun:

«Hvor lenge kommer Hosea til å holde ut med meg?»

«Når blir han lei av meg, akkurat som alle andre menn?»

Kanskje var hun redd for å kjenne på de følelsene hun begynte å kjenne på når hun var sammen med Hoseas. Kanskje var hun redd for å bli såret og skuffet. Eller kanskje var hun rett og slett ikke god nok for denne mannen.

«Hvorfor er han så god mot meg?»

«Kan noen virkelig elske en som meg?»

Men til tross for all kjærligheten valgte hun å gå.

Det er kanskje lett for oss som leser denne historien å tenke at nå er det nok!

Nå kunne Hosea endelig gi opp. Hun fortjente ikke kjærligheten hans. Han hadde gjort alt for henne, og likevel forlot hun ham.

Vi kan bare forestille oss hvor knust og ydmyket han må ha vært!

Men så kommer Guds neste befaling.

«Gå og hent henne tilbake.»

For en ydmykelse, denne større enn den første!

Han måtte lete etter sin egen kone blant andre menn.

Og da han fant henne, står det i Hosea 3,2:

«Da kjøpte jeg meg en slik kvinne for femten sekel sølv og en homer og en letek bygg.»

Det var en betydelig sum på den tiden. Det kostet Hosea mye å kjøpe tilbake sin egen kone. Likevel gjorde han det.

Hvorfor forteller Bibelen denne historien?

Fordi den ikke først og fremst handler om Hosea og Gomer.

Den handler om oss. Vi er Gomer.

Kanskje har vi aldri levd som prostituerte. Men vi er alle syndere.

Gud har skapt oss. Han gir oss livet. Han gir oss alt vi har. Han elsker oss og ønsker at vi skal tilhøre ham.

Likevel gjør vi ofte det samme som Gomer.

Vi ser ikke Guds kjærlighet.

Vi ser ikke hvor godt vi har det hos ham. I stedet søker vi andre ting.
Vi søker glede, trygghet og mening andre steder.
Vi lytter heller til verdens stemme enn til den milde stemmen fra vår Gud.
Det var dette Israel gjorde. Og det er dette vi også gjør.

Men nettopp her blir Guds kjærlighet enda større.
Hva gjorde Hosea? Han gikk og lette etter henne.
Han fant henne.
Og han betalte prisen for å få henne tilbake.
Det er akkurat dette Gud har gjort for oss.
Han kom for å lete etter deg. Han ønsket å gjøre deg til sin igjen.
Men prisen han betalte, var langt større enn sølv og bygg.
Han ga sin enbårne Sønn.
Jesus Kristus døde på korset for å kjøpe deg fri.
Ser du hvor høyt du er elsket?
Ser du hvilken pris Gud var villig til å betale for deg?

Etter at Hosea hadde kjøpt Gomer fri, sa han til henne:
«I mange dager skal du få sitte alene her hos meg.»
Det er også Guds ønske for deg. Han ønsker at du skal få sitte alene hos Ham,
hvor han kan fylle deg med sin fred og med sin kjærlighet. Og ikke bare for noen
dager, men Han ønsker at du skal få sitte hos Ham her i livet og i evigheten!
Gud elsker deg. Jesus elsker deg.
Han elsker deg på tross av all din synd, all din svakhet og all din troløshet.
Han ønsker at du skal være hans.
Og derfor gjorde han alt som skulle til. Han betalte den høyeste prisen.
Ser du hans kjærlighet?
Nå står spørsmålet igjen:
Vil du la deg elske av ham?
Vil du tilhøre ham?

Eller vil du fortsette å lete etter noe annet som aldri kan fylle hjertet ditt?
Det finnes ingenting som er bedre enn å tilhøre Jesus Kristus.
Hos ham finner vi den kjærligheten som aldri svikter.
Hos ham finner vi fred.
Hos ham finner vi livet.
La ham få plass i hjertet ditt.
For ingen elsker deg slik Jesus gjør.

Ung

ORDSPRÅKENE

Vi gjør vel i å akte på visdommen/Jesus

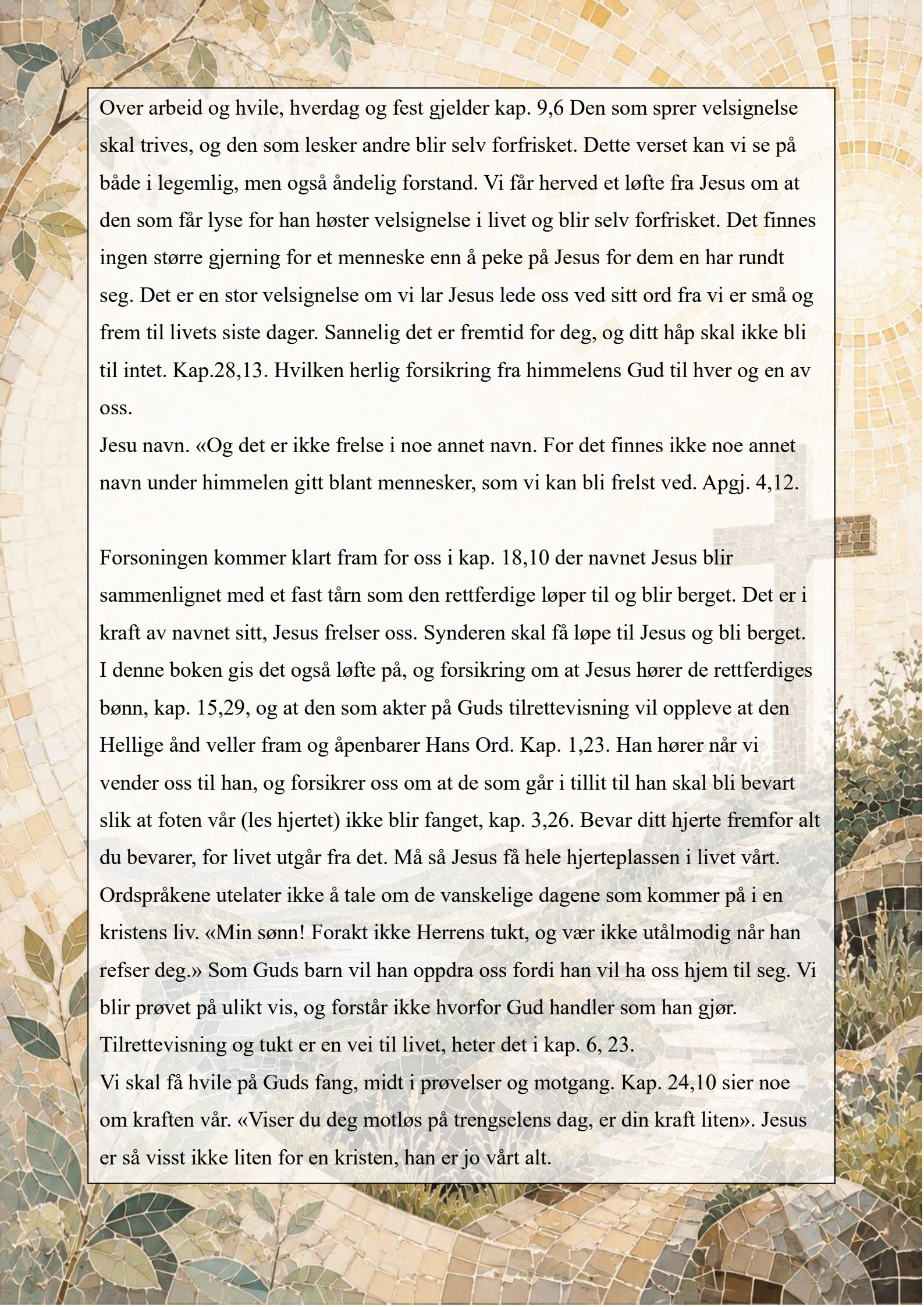
Av Elin Klavænæs

I ordspråkene i bibelen møter vi Jesu ord til oss gjennom sin tjener Salomo. Denne boken har visdommen som gjennomgangstema med lov og evangelium forkynt. Det er rikt å tenke på at Jesus er selve visdommen, og at i Ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult til stede. Kol. 2,3.

I åttende kapittel ber Jesus oss om å lytte, fordi visdommen roper og forstanden lar sin røst høre. Ordspråkene taler til barn, ungdom, voksen, hjem og ekteskap. Det er ingen menneskelig forstand, men en guddommelig forstand som vi gjør lurt i å akte på. Jesus sier rett ut at han elsker dem som elsker han, og at de som søker han skal finne han. Hvorfor vil han la seg finne? Jo, fordi han har noe verdifullt han vil gi til oss som ingen andre har. Hør bare hva det er. Han har sann rikdom til arv, og vinningen han gir(himmelen) er bedre enn det fineste sølv. Kap.8, 19-21

Jesus peker på at den er lykkelig som finner han og følger hans veier, ja enda til salig. Den som er salig har oppnådd den største form for lykke som er mulig å få. De som følger denne oppfordring blir aldri lykkelig i seg selv. Jesus understreker at det er i han og hos han denne lykken er å finne, noe som kommer fram i kap. 8,34. Salig er det mennesket som hører på meg, så han våker ved mine dører dag etter dag, og holder vakt ved mine dørstolper. Den som våker ved Jesu dører, og holder vakt ved hans dørstolper, holder stadig hans frelse frem for seg, tar den til hjertet, har den som rettesnor i livet, eier hvilen og fremfor alt det evig frelse innebærer.

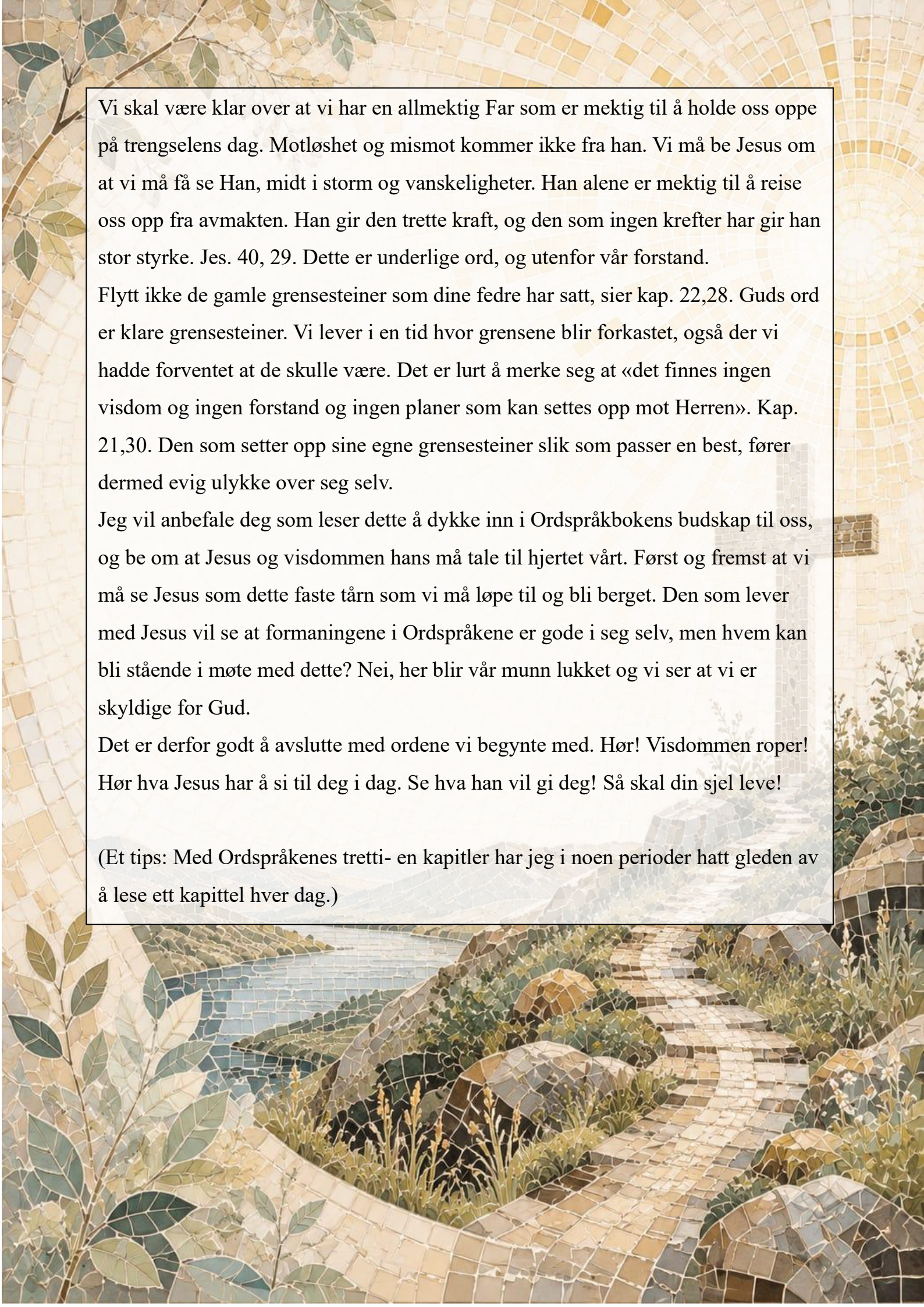
Jesus legger ikke noe imellom og sier rett ut at den som ikke finner han, skader sin egen sjel, 8,36. For de uforstandiges villfarelse dreper dem, og dårens trygghet ødelegger dem. 1,32.

The background of the page is a mosaic. It features a large, faint cross in the center, surrounded by various shades of yellow, orange, and green tiles. There are also some green leaves and branches visible on the left and bottom edges, suggesting a garden or natural setting.

Over arbeid og hvile, hverdag og fest gjelder kap. 9,6 Den som sprer velsignelse skal trives, og den som lesker andre blir selv forfrisket. Dette verset kan vi se på både i legemlig, men også åndelig forstand. Vi får herved et løfte fra Jesus om at den som får lyse for han høster velsignelse i livet og blir selv forfrisket. Det finnes ingen større gjerning for et menneske enn å peke på Jesus for dem en har rundt seg. Det er en stor velsignelse om vi lar Jesus lede oss ved sitt ord fra vi er små og frem til livets siste dager. Sannelig det er fremtid for deg, og ditt håp skal ikke bli til intet. Kap.28,13. Hvilken herlig forsikring fra himmelens Gud til hver og en av oss.

Jesu navn. «Og det er ikke frelse i noe annet navn. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved. Apgj. 4,12.

Forsoningen kommer klart fram for oss i kap. 18,10 der navnet Jesus blir sammenlignet med et fast tårn som den rettferdige løper til og blir berget. Det er i kraft av navnet sitt, Jesus frelser oss. Synderen skal få løpe til Jesus og bli berget. I denne boken gis det også løfte på, og forsikring om at Jesus hører de rettferdiges bønn, kap. 15,29, og at den som akter på Guds tilrettevisning vil oppleve at den Hellige ånd veller fram og åpenbarer Hans Ord. Kap. 1,23. Han hører når vi vender oss til han, og forsikrer oss om at de som går i tillit til han skal bli bevart slik at foten vår (les hjertet) ikke blir fanget, kap. 3,26. Bevar ditt hjerte fremfor alt du bevarer, for livet utgår fra det. Må så Jesus få hele hjerteplassen i livet vårt. Ordspråkene utelater ikke å tale om de vanskelige dagene som kommer på i en kristens liv. «Min sønn! Forakt ikke Herrens tuktt, og vær ikke utålmodig når han refser deg.» Som Guds barn vil han oppdra oss fordi han vil ha oss hjem til seg. Vi blir prøvet på ulikt vis, og forstår ikke hvorfor Gud handler som han gjør. Tilrettevisning og tuktt er en vei til livet, heter det i kap. 6, 23. Vi skal få hvile på Guds fang, midt i prøvelser og motgang. Kap. 24,10 sier noe om kraften vår. «Viser du deg motløs på trengselens dag, er din kraft liten». Jesus er så visst ikke liten for en kristen, han er jo vårt alt.

Vi skal være klar over at vi har en allmektig Far som er mektig til å holde oss oppe på trengselens dag. Motløshet og mismot kommer ikke fra han. Vi må be Jesus om at vi må få se Han, midt i storm og vanskeligheter. Han alene er mektig til å reise oss opp fra avmakten. Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har gir han stor styrke. Jes. 40, 29. Dette er underlige ord, og utenfor vår forstand.

Flytt ikke de gamle grensesteiner som dine fedre har satt, sier kap. 22,28. Guds ord er klare grensesteiner. Vi lever i en tid hvor grensene blir forkastet, også der vi hadde forventet at de skulle være. Det er lurt å merke seg at «det finnes ingen visdom og ingen forstand og ingen planer som kan settes opp mot Herren». Kap. 21,30. Den som setter opp sine egne grensesteiner slik som passer en best, fører dermed evig ulykke over seg selv.

Jeg vil anbefale deg som leser dette å dykke inn i Ordspråkbokens budskap til oss, og be om at Jesus og visdommen hans må tale til hjertet vårt. Først og fremst at vi må se Jesus som dette faste tårn som vi må løpe til og bli berget. Den som lever med Jesus vil se at formaningene i Ordspråkene er gode i seg selv, men hvem kan bli stående i møte med dette? Nei, her blir vår munn lukket og vi ser at vi er skyldige for Gud.

Det er derfor godt å avslutte med ordene vi begynte med. Hør! Visdommen roper! Hør hva Jesus har å si til deg i dag. Se hva han vil gi deg! Så skal din sjel leve!

(Et tips: Med Ordspråkenes tretti- en kapitler har jeg i noen perioder hatt gleden av å lese ett kapittel hver dag.)

Katekismeprekener

Den første artikkel

«Jeg tror på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens skaper.»

«Denne artikkelen handler om skapelsen.» Med vekten på: «... himmelens og jordens skaper». Det betyr: Jeg mener og tror at jeg er en Guds skapning, det vil si: at han har gitt meg og stadig å holde vedlike legeme, sjel og liv, små og store lemmer, alle sanser, fornuft og forstand, og vi kan fortsette: mat og drikke, klær brød, ... Videre bekjenner vi at han ikke bare har gitt oss alt vi har og ser for våre øyne, men at han daglig bevarer og beskytter mot alt og alle ulykker, og avverger alle slags farer og uhell.»

Men en kristen er gjenstand for farer og uhell? Hva da? Han sier et annet sted: «Jeg stoler og setter all min lit til den usynlige, ubegripelige, ene Gud som har skapt himmel og jord, og alene er over alle skapninger. Omvendt; jeg er ikke redd for noe som helst ondskap fra djevelens og hans kompanjongers side, hvor min Gud er Herre over dem alle ... Jeg stoler bestandig på ham, hvor lenge han enn venter, så setter jeg ikke noe mål, noen tid, noen middel eller måte, men (setter det) alt sammen over til hans guddommelige vilje med en fri, sann tro.» (Min oversettelse fra dansk?)»

Var Martin Luther av stakk og stein, en ufølsom fyr som ikke noe smerte bet på.? Nei, men her er det snakk om den tillit vi kan ha til den «allmektige ... ubegripelige skjulte Gud» under alle omveltninger i livet.

Kilde: Martin Luthers lille og store katekisme, oversatt av Sigurd Hjelde, De norske bokklubbene, 2001.
Martin Luther: Andaktsbog, Bethüchlin, 2021, oversatt og tilrettelagt av Finn B. Andersen, BoD-Books on Demand, Hellerup, Danmark.

Galaterbrevet

Denne utgave av galaterbrevet klipper vi fra Sigurd Odlands kommentar til Galaterbrevet. Hans kommentar til Det nye testamentet er vel den mest brukte fortolkningsserie i Norge frem til i dag. Den kom i fire bind fra 1926 til 38. Óg gjenoptrykt i 1985 av Antikkforlaget.

Stykket er forsiktig modernisert av redaktøren.

Galaterbrevet 1. 6f

Det finnes ikke noe annet evangelium.

Den som helt eller delvis vil fortjene Guds velbehag eller rettferdighet for ham ved egen lovoppfyllelse, fornekte nåden som frelsesgrunn, og faller altså fra Gud; som nettopp frelser av nåde, og bare av nåde. Annerledes kan apostelen Paulus ikke bedømmes frafallet fra sitt evangelium; om han enn vet, at også judaistene (vranglærere) kaller sin lære med evangeliets navn, ja til og med kaller denne lære som det opprinnelige og eneste rette evangelium. Han vet at judaistene også kaller sin lære med evangeliets navn, ja, endog betegner sitt evangelium som det opprinnelige og eneste rette evangelium. Men sannheten er at det ikke er et «annet evangelium». Uttrykket 'et annet evangelium' har Paulus tydeligvis lånt fra judaistenes egen munn, som dermed har villet betegne sin lære som et helt annet og langt bedre evangelium enn det Paulus hadde forkynt. ... Deres forkynnelse inneholder noe annet, er dette 'et annet' ikke et evangelium, men bare en forvirring av Kristi virkelige evangelium, og noe som forvirrer galaterne, det vil si kaster uro og tvil i deres sinn.

Kilde: Sigurd Odland fortolkning av Paulus' brev til korinterne og galaterne, Antikkforlaget, Nærbø, 1985.

Jan Oskar Butterud

For så har
Gud elsket verden

at han ga sin Sønn, den enbårne,
for at hver den som tror på ham,
ikke skal gå fortapt,
men ha evig liv.

JOHANNES 3,16

Hans miskunnhet varer evig.

SALME 136,1